

Εὐχὴν ἐφέλλισ' ἔπειτα
 Ἡ τρέμουσά μου γλῶσσα,
 Εὐχὴν ἀθλίαν κ' εἶρωνα
 • Νὰ ζήσουν οἱ λοιποί. »

ὦ, μ' εἶπες σὺ, τὸ στόμα σου
 Λόγους πεζοὺς προφέρει;
 Λόγοι πεζοὶ τὴν θέσιν μου
 Ἐμπαίζουν τὴν πικράν.
 Κ' ἐχύθης καὶ μ' ἐφίλησας,
 Καὶ σφίγγων με τὸ χέρι
 Ἐφώταξας ὡ πύλας
 Νὰ τὴν ἰδῇς τεκράν.

Ἰππῆα. Νεκροτάγια
 Ἐξόν παρτοῦ ταγμένα,
 Κ' εἶδα μὲ λήπη ἀγαυή
 Τὰ μάτια τὰ οὐρανῶν,
 Τὸ σῶμα τὸ παράτονον,
 Τὰ χέρια τὰ δεινὰ,
 Τὴν ὄψιν τὴν ἀκέραιον,
 Τὰ χεῖλη τὰ κλειστά.

Ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ μέτωπον
 Τῆς Αἰνυλίας εἶδα
 Τὰ δαίγματα τοῦ πνεύματος,
 Τὰ δαίγματα τοῦ νοῦ,
 Εἶπ' ἀσεβής Δὲν ἔχομεν
 Ἀλλ' ὡς ζωῆς ἐλπίδα,
 Ἴδεν πῶς μηδερίζονται
 Τὰ δῶρα τ' οὐρανοῦ.

Μ' ἐφάνη πῶς ἀνῶθεν εἶναι
 Ἡ θανατώδης ἔλξη,
 Καὶ στηθικοὶ τὰ σάβαρα
 Ἐσάλυνσαν παλμοί.
 Κ' ἐθάρσυνεν πῶς ἀνοιξαν
 Τ' ἀπεθαμμένα χεῖλη,
 Καὶ μ' εἶπαν· αἱ ταλαιπώρες
 Ο νοῦς σου βλασφημεῖ.

Αὐτὸ δὲν ἦτο γέννημα
 Τοῦ νοῦ τοῦ παραγμένου
 Παραμοιάζον ἔραμα
 Ἀχμαίου πυρετοῦ.
 Ἦτο ψυχῶν συνέκτυξις
 Οἱ λόγοι τῆς παρθένου
 Ἀκλόνητον μ' ἐρέπνευσαν
 Τὴν δόξαν τὴν πρωτοῦ.

Καὶ ἐνεθυμήθη τ' ὄνειρον
 Ἐκείνο τοῦ Ναυπλίου
 Ὅταν ἠγέρθη ἐντρομος
 Ἐν μέσῳ τῆς νυκτός.
 Ἐσήματε τὰς δώδεκα
 Ο κώδων τοῦ φρουρίου,
 Καὶ δύο κτέπους ἤκουσα
 Τοῦ δώματος ἐκτός.

Μὲ μάλιστα κτυπήματα
 Ὠροάζον οἱ κτέπαι,
 Καὶ λαλιά φιλάτου μου
 Ἠκούσθη τὰ θρηνη.
 Ἠκούσθη δις ἡ Γεώργις,
 Γεώργις ἡ γὰρ μ' εἶπε,
 Κ' ἐμίχθη μὲ τοῦ κώδωνος
 Τὸν ἦχον ἢ φωνή.

Μεσέβην εἰς τοῦ φίλου μου
 Κατάφοβος, ἀσθμαίνων,
 Καὶ πλήρη πένθους εἶρηκα
 Σχηρὴν ὁλοφροσύνην,
 Ὁ κώδων μόλις ἔπαυσε
 Τὰς δώδεκα σημαίνων,
 Ἐξέφερε τὸν ὕπτερον
 Ὁ φίλος στεναγμὸν.

Εἰς τῆς νεκρᾶς τὸ φέρετρον
 Ἐστάθην ἐν ἐκστάσει,
 Αὐτὰ τὰ δὴ θάύματα
 Ἐτάζων μὲ τὸν τοῦ.
 Κ' ἐθάνατος, ἐβόησα,
 Ἀεὶ ἔλθῃ γὰρ μ' ἀρπάσῃ.
 Μόνοι φθαρτὸν τὸ πνεῦμά τω
 Οἱ ρήπιοι φρονοῦν.

Μὴ κλαίης, φίλε. Στόλισον
 Τῆς ἀδελφῆς τὸ χῶμα
 Μ' ἄνθη Μουσῶν. Τὰ δάκρυα
 Μ' ἐκείν' ἄς ἀλλαχθοῦν.
 Ἐκείνη σὲ χάρισσα
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἐμὲ τὰ φίλα τέκνα μου
 Γελῶντα θὰ δεχθοῦν.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ Πανδώρα ἡ οὐρανία πρὸς τὰς Κυρίας θέλει εἶσθαι διανεμένη. Αὕτη εἶναι τοῦλάχιστον ἡ ἀξίωσις καὶ ἡ γλυκυτέρα ἐλπίς της. Τίς δὲν γινώσκει ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς τοιαύτης σχέσεως ἔχει τὰς ἀνδραγαθίας της, καὶ ματαξὺ ἄλλων ὡς καὶ γραμματικᾶς καὶ διὰ μὲν πρόκειται περὶ μιᾶς μόνης κυρίας, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦν, καὶ δὲν ὑπάρχει τις τόσο ἐπιλόγιος καὶ ἀγροῦκος, ὥστε οὐδὲ σιγαλὴν νὰ διατάξῃ. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ πολλῶν ἁπλῶν! ἔκαστος εἶναι ἡ δυσκολία. Πῶς πρέπει νὰ λέγονται; Κυρία εἶναι ἡ Κυρία; ἢ συνήθεια εἶναι Κυρία; καὶ ἐπομένως εἰς τὴν γενικὴν Κυρίων, εἰδὲ λόγους εἶπον Κυρία καὶ ἐκλινον Κυρίων. Ἀλλ' ἡ συνήθεια ἐκώφευσεν εἰς τὴν φωνὴν τῶν λογίων, καὶ ἐν τῇ ἀμαθείᾳ της ἐπέμεινε, καὶ φαίνεται ὅτι ἡ συνήθεια εἶχε δίκαιον. Ὁ Ἐπίκτητος εἰς τὸ ἐγγεγραμμένον του λέγει· « Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν Κυρία καλοῦνται. »

Ἀλλὰ τότε πῶθεν εἴτος ὁ τοῦ τόνου καταβιβασμός, ὁ ἀντιβαίνων εἰς τὸν κανόνα τῶν λέγοντα, ὅτι τὰ θελογὰ τῶν προπαροξύτων τριτακλῆτων ἐπιθέτων ἔχουσιν προπαροξύτονον τὴν πληθυντικὴν ὀνομαστικὴν ἐκείθεν, ὡς φαίνεται, ὅτι αἱ Κυρία; δὲν εἶναι ἐπιθέτα, ἀπαγε! Ἡ ὥραία, ἡ θελοκική, ἡ ὑπερήφανος ἐκείνη Κυρία, ἥς οὐ μόνον ὁ οὐζυγός, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος εἶναι πρόθυμος ὑπερήτης, ἐκείνη δὲν εἶναι, ἔχει, ἐπιθέτον. Διὰ τοῦτο λέγετε ὅσον θέλετε αἱ Κυρία; προτάσεις καὶ αἱ κύρια; σημασίαι, ἐπιθετικῶς, ἀλλὰ λέγετε μὲ σίβας καὶ οὐσιαστικῶς, ὡς ἡ Πανδώρα ἔχει σκοπὸν νὰ λέγῃ πάντοτε, Αἱ χάριςσαι: Κυρία; τῶν Ἀθηνῶν, ἡ φιλογενέαι τῶν Κυρίων καὶ ἡ καλλωνήτων Κυρίων τῆς Σμύρνης, καθὼς καὶ εἰς ἑνὶ τῶν ἑθνικῶν, οὐσιαστικῶς λαμβανόμενα, οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἔλεγον αἱ Ῥόδιαί, ἀλλὰ αἱ Ῥοδιαί.